

JEANROCHDARDBRUXELLES

13 RUE DES ARQUEBUSIERS | 75003 PARIS | FRANCE
67 RUE DE LA REGENCE | 1000 BRUSSELS | BELGIQUE
WWW.JEANROCHDARD.COM | INFO@JEANROCHDARD.COM

EVAN ROBARTS OVERTIME

April 24th - June 6th, 2015

Opening Thursday, April 23rd, 2015 - From 5 to 9pm.

JEANROCHDARD BRUXELLES

13 RUE DES ARQUEBUSIERS | 75003 PARIS | FRANCE

67 RUE DE LA REGENCE | 1000 BRUSSELS | BELGIQUE

WWW.JEANROCHDARD.COM | INFO@JEANROCHDARD.COM

En 2010, Evan Robarts emménage au 258 Mac Dougal Street à NY. Chargé quelque temps plus tard de la surintendance de l'immeuble, il réalise que la société immobilière propriétaire du bâtiment a confié le bien à une entreprise médiatrice spécialisée dans la revente de propriété. Un an plus tard, le bâtiment est acheté par une société basée à Kensington qui prend alors en charge quelques réparations et mises aux normes sommaires.

Engagé dans une démarche sociale et sociologique, Evan Robarts expérimente le principe contemporain de «gentrification» des villes qui constitue les fondements de son intérêt pour le travail et le «vivre ensemble», son utilisation des matériaux et modules de chantier, mais définit aussi son rapport au geste et à la matière. La préservation des communautés et du melting pot culturel est un projet social inscrit dans la démarche plastique de l'artiste et qui doit survivre à un phénomène urbain qui tend à transformer définitivement le profil économique des quartiers au profit des couches sociales supérieures.

Les gestes de l'artiste, appris et répétés dans le contexte social de cette prise de conscience et d'un environnement en mutation, sont les points de départ d'un mimétisme du geste qu'il va adapter et transposer à sa production artistique. Balayer, éponger, gommer, frotter, laver, broser constituent la base fonctionnaliste à partir de laquelle l'artiste définit son travail de sculpture, d'installation et de peinture. Empruntés au monde ouvrier et à la vie quotidienne, les matériaux et les objets d'Evan Robarts rejouent par certains aspects le contexte physique et visuel des cols bleus au travail. Tuyaux, conduits, peintures murales, échafaudages, cet «Arte Povera» du monde du chantier et de l'industrie place le geste de l'artiste dans une tradition et une philosophie de continuité entre la vie et l'art et souligne l'importance d'une certaine forme de matérialité dans sa production artistique.

La série des «Mop» paintings matérialise ainsi le geste d'éponger en répétant l'action sur un panneau de bois recouvert de linoléum. Le plâtre appliqué à la surface, laisse alors apparaître l'empreinte de la tâche, le passage de la main. Comme les échafaudages, les peintures célèbrent le travail et le bâti et leurs auteurs invisibles. La ré-appropriation de leurs gestes souligne chez l'artiste l'importance d'un mixage social, mais aussi d'une mobilité humaine, économique, productrice, salariale. L'échafaudage constitue habituellement l'épiderme temporaire d'un bâtiment, la couche superficielle qui recouvre et dissimule un temps la façade, pour disparaître ensuite et laisser apparaître l'ouvrage. Il améliore, rénove ou détruit mais représente surtout le principe d'une structure et d'un édifice modulaire qui célèbre l'oeuvre dans sa présence contextuelle, sa force d'adaptation, son caractère éphémère, démontable et mouvant.

Disposés dans l'espace de la galerie et visibles aux heures de travail et d'ouverture, la série des «mop» paintings et les échafaudages matérialisent cet OVERTIME, l'extension d'un temps où le travail se trouve réinterprété et les tâches ré-appropriées à l'échelle d'un grand jeu de construction, d'un jeu de formes ou d'un jeu de coloriage, où le module de chantier et le matériau d'entretien célèbrent leur puissance plastique.

Evan Robarts est né en 1982 en Floride. Diplômé de Pratt en 2008, il a récemment exposé chez Balice Hertling (NY), Bryce Wolkowitz (NY) et Vigo Gallery (Londres). The Hole lui consacre en 2015 sa première exposition personnelle. Overtime est la première présentation personnelle de son travail en Europe.

Elisa Rigoulet

JEANROCHDARD BRUXELLES

13 RUE DES ARQUEBUSIERS | 75003 PARIS | FRANCE
67 RUE DE LA REGENCE | 1000 BRUSSELS | BELGIQUE
WWW.JEANROCHDARD.COM | INFO@JEANROCHDARD.COM

In 2010, Evan Robarts moved into 258 MacDougal Street in New York. Not long afterwards, he was made superintendent of the building when the landlord gave up ownership and responsibility. A year later, the building was purchased by a Kensington-based firm, carrying out minimal repairs only to put the property on the market shortly after.

Evan Robarts commits himself to a social and sociological approach and experiments with the modern principle of urban “gentrification”, which serves as the basis of his interest in work and “living together”, his use of construction materials and modules, but definitely also his attitude towards action and matter. The social project of preserving communities and the cultural melting pot forms an integral part of Robarts’ artistic approach and is meant to outlive the urban phenomenon that aims to definitively transform the neighbourhoods’ economic profile in favour of the higher social classes.

The artist’s actions are adopted and repeated within the social context of both that awareness and a changing environment. They are the starting points for a mimicry of action that he adapts and transposes to his art. His sculptures, installations and paintings are characterised by a functionalist basis of brushing, mopping, erasing, smoothing, washing and painting. Evan Robarts uses materials and objects taken from both the working-class environment and daily life, using certain aspects to celebrate the physical and visual context of blue-collar labor. By using pipes, tubes, murals and scaffolding, this “Arte Povera” of the industry and construction sectors puts the artist’s actions firmly within a tradition and philosophy of continuity between life and art, thereby emphasising the importance of using a certain type of materiality in his art.

His series of “Mop” paintings, for instance, gives form to the act of mopping by repeating the action time and again on a linoleum-covered panel, whereby the plaster applied to the surface reveals an imprint of the work, a trace of the hand as it were. Both his scaffolding and paintings celebrate the work and structure of their invisible authors. By re-appropriating their actions, the artist emphasises the importance of a social mix, but also of human, economic, production and wage mobility. The scaffolding usually represents the temporary epidermis of a building - a superficial layer that covers and hides the front one minute, then disappears to reveal the structure the next. It improves, renovates or demolishes, but mainly represents the principle of a modular building and structure, celebrating the contextual presence, changing force and fleeting, deconstructable and moving character of the art.

The series of “Mop” paintings and the scaffolding are arranged in the gallery and can be viewed during office and opening hours. They are the embodiments of this OVERTIME, reinterpreting the extension of time or work and re-appropriating the tasks on the level of a large construction, shapes or colouring set. The construction model and maintenance material used serve to further celebrate their modelling power.

Evan Robarts was born in Florida in 1982. He graduated from Pratt in 2008 and boasts recent exhibitions in Balice Hertling (NY), Bryce Wolkowitz (NY) and the Vigo Gallery (London). In 2015, The Hole was the first gallery to dedicate an entire exhibition to his work. Overtime is the first solo presentation of his work in Europe.

Elisa Rigoulet

JEANROCHDARD BRUXELLES

13 RUE DES ARQUEBUSIERS | 75003 PARIS | FRANCE

67 RUE DE LA REGENCE | 1000 BRUSSELS | BELGIQUE

WWW.JEANROCHDARD.COM | INFO@JEANROCHDARD.COM

In 2010 betrok Evan Robarts de woning aan 258 Mac Dougal Street in New York. Toen hij enige tijd later werd aangewezen als superintendent van het gebouw, zorgde hij ervoor dat de vastgoedfirma die er de eigenaar van was een gespecialiseerd bemiddelingsbedrijf met de verkoop van de eigendom toevertrouwde. Nog een jaar later werd het gebouw opgekocht door een bedrijf uit Kensington, dat een paar reparaties liet uitvoeren en het snel in lijn bracht met enkele huidige normen.

Evan Robarts is nauw betrokken bij een sociale en sociologische ontwikkeling en experimenteert binnen dat kader met het moderne principe van de stedelijke “omgekeerde verpaupering”, die de basis vormt van zijn interesse voor het werk en het “samenleven”, zijn gebruik van constructiematerialen en -modules, maar zeker ook zijn verhouding met handeling en materie. Het behoud van gemeenschappen en de culturele melting pot is een maatschappelijk project dat deel uitmaakt van de beeldende ontwikkeling van de kunstenaar. Dit project zou het stedelijke fenomeen dat ernaar streeft het economische profiel van de wijken definitief te transformeren ten gunste van de hogere sociale klassen moeten overleven.

De handelingen van de kunstenaar worden overgenomen en herhaald binnen de sociale context van deze bewustwording en van een milieu in omwenteling. Ze dienen als vertrekpunten voor een handelingsimatie die door Robarts wordt aangepast aan en overgebracht op zijn kunstwerken. De kunstenaar geeft zijn beeldhouw-, installatie- en schilderwerken invulling via een functionalistische basis van vegen, afsponzen, uitvlakken, schuren, wassen en borstelen. De materialen en objecten van Evan Robarts komen zowel uit de wereld van de arbeiders als uit het dagelijkse leven en geven via bepaalde aspecten de fysieke en visuele context weer van handarbeiders aan het werk. Buizen, leidingen, muurschilderingen en stellingen zijn slechts enkele elementen van de “Arte Povera” van het bouw- en industrieel die de handeling van de kunstenaar plaatsen binnen een traditie en filosofie van continuïteit tussen het leven en de kunst en in zijn kunstwerken het belang benadrukken van een bepaalde soort materialisme.

Zo beeldt zijn reeks “Mop”-schilderijen de handeling van het afsponzen weer door die actie steeds weer te herhalen op een met linoleum overtrokken paneel. De pleisterkalk die op het oppervlak werd aangebracht laat dan weer als het ware een afdruk van de handeling na, een spoor van de hand. Net als de stellingen, zijn ook de schilderijen een viering van het werk en de structuur van hun onzichtbare auteurs. Door zich hun handelingen opnieuw toe te eigenen, benadrukt de kunstenaar het belang van een sociale mengmoes, maar ook van een menselijke, economische, productie- en loonmobiliteit. De stellingen vertegenwoordigen doorgaans de tijdelijke epidermis van een gebouw, de oppervlakkige laag die de voorgevel tijdelijk herwint en verbergt, om hem vervolgens weer te laten verdwijnen en het werkstuk weer te voorschijn te laten komen. Hij verbetert, renoveert of vernielt, maar vertegenwoordigt vooral het principe van een modulaire structuur en een modulair bouwwerk dat de contextuele tegenwoordigheid, de aanpassingskracht en het vluchtige, demonteerbare en bewegende karakter van zijn oeuvre in de schijnwerpers zet.

Zijn serie “Mop”-schilderijen en zijn stellingen, die in galerijen tijdens werk- en openingsuren te bezichtigen zijn, belichamen deze OVERTIME: de verlenging van een periode of werk wordt geherinterpreteerd en de arbeid wordt opnieuw toegeëigend op de schaal van een constructie-, vormen- of -kleurenspeel, waarbij de module van het werkterrein en het onderhoudsmateriaal hun beeldende kracht in de schijnwerpers zetten.

Evan Robarts werd geboren in 1982 in Florida. Hij studeerde af aan het Pratt-instituut in 2008 en exposeerde recent in Balice Hertling (NY), Bryce Wolkowitz (NY) en de Vigo Gallery (Londen). In 2015 organiseerde The Hole de eerste tentoonstelling die volledig aan hem was gewijd. Overtime is de eerste solotentoonstelling van zijn werk in Europa.

Elisa Rigoulet